

Տ. ՄԻՆԱՍ ԱՐԵՂԱՅ ԶԱՆՎԵՐԴԵԱՆԻ ՔԱՐՈՁԸ՝
ԽՕՍՈՒԱԾ Ս. ՊԱՅԱՆԷ ՎԱՆՔՈՒՄ ՄԱՏՈՒՑՈՒԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(15 յունուարի 2023 թ.)

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Սիրելի՛ հաւատացեալ քոյրեր եւ եղբայրներ,

Այսօրուայ աւետարանական ընթերցուածքը Տէր Յիսուս Քրիստոսի երկրային գործունէութեան առաջին նշանի կամ հրաշքի մասին է, որը տեղի ունեցաւ Գալիլիայի Կանա քաղաքում: Յովհաննէս աւետարանիչը պատմում է, որ Յորդանան գետում մկրտուելուց մի քանի օր անց Տէր Յիսուս իր աշակերտների հետ Գալիլիայի Կանա քաղաք գնաց, որտեղ հարսանիք կար: Հարսանեկան խնջոյքին հրաւիրուած էին Տիրամայրը, Յիսուս եւ իր աշակերտները: Եւ պատահեց այնպէս, որ հարսանեկան խրախճանքի ամենաթէժ պահին գինին պակասեց, ինչը նշանակում էր ուրախութեան աւարտ: Սուրբ Աստուածամայրն այդ մասին ասաց Յիսուսին: Քրիստոս նախ պատասխանեց, որ իր ժամանակը դեռ չի հասել, բայց յետոյ սպասաւորներին կարգադրեց այնտեղ եղած ջրի վեց թակոյկները (սափոր), որոնք նախատեսուած էին լուացման համար, ամբողջութեամբ լցնել ջրով, եւ աստուածային հրաշքով ջուրը գինու վերածեց: Եւ երբ սեղանապետը համտեսեց գինին, սքանչացաւ եւ զարմանք յայտնեց, թէ փեսան ինչու էր պահել այդ հրաշալի գինին եւ հարսանիքի սկզբում չէր հրամցրել իր հիւրերին: Ահա այս պատմութիւնն է, սիրելիներ, որ օրուայ աւետարանական ընթերցուածքն է, եւ որի մասին պիտի խօսեմ այսօր:

Մարդկային երջանկութեան այս պարզ պատմութեան մէջ մեծ խորութիւն եւ իմաստ կայ: Աւետարանական այս գեղեցիկ պատմութեամբ բացայայտում է Տիրոջ բարեհաճ վերաբերմունքը մարդկային պարզ ուրախութիւնների նկատմամբ եւ տրւում է այն բանաձեւը, որով այդ ուրախութիւնները լիարժէք եւ յարատեւ են դառնում:

Սիրելիներ, երջանիկ լինելը ոչ միայն մարդու իրաւունքն է, այլեւ պարտականութիւնը, եւ մարդիկ մշտապէս երջանկութեան են ձգտում՝

տարբեր միջոցներով փորձելով հասնել երանաւէտ այդ հոգեվիճակին: Սակայն, ցաւօք, մեղքի թոյնը յաճախ ախտահարում է մարդու հոգեւոր զգայարանները՝ զրկելով նրան նաեւ կենսական անհրաժեշտութեան հոգեւոր տեսողութիւնից: Եւ մարդն սկսում է խարխափել, սայթաքել ու յաճախակի վայր ընկնել՝ շտարանջատելով բարին չարից եւ իր երջանկութիւնը սխալ վայրերում է փնտրում: Յաճախ կեանքի իմաստը փնտրում ենք աշխատանքի մէջ, ուրախութիւն ենք որոնում ճամփորդութիւնների, գնումների, ժամանցի տարատեսակ միջոցառումների ժամանակ, բայց եթէ նոյնիսկ գտնում ենք, ապա անխուսափելիօրէն գալիս է մի որոշակի պահ, երբ այդ ամէնն սպառւում է, եւ հոգում մնում է միայն դատարկութիւն եւ անլիարժէքութեան զգացում: Մեր հոգեւոր կարասները դատարկւում են, լռում են հոգում հնչող ուրախութեան ձայները, մեր ցնծութիւնն սպառնում է վերածուել յուսահատութեան: Եւ համամարդկային այս տխրութեան միակ պատճառն այն է, որ մոռանում ենք շատ յաճախ մեր կեանքի ուրախութեանը հրաւիրել Ամենագոր Աստծուն եւ Նրա գթաւատ մօրը, որոնց շնորհիւ է միայն թերին ամբողջանում, անհամը՝ քաղցրանում, հինը՝ նորանում:

Սիրելիներ, աշխարհում իւրաքանչիւր ոք եւ մենք նոյնպէս ուժգին փափագում ենք սիրուած լինել, բայց մեր սրտերը փակում ենք սիրոյ Աղբիւրի առջեւ: Չենք գիտակցում, որ մարդուց ակնկալուող սէրը չի կարող ամբողջական ու յարատեւ լինել, եթէ չի իմաստաւորուել Քրիստոսի աստուածային սիրով: Մենք արտաքին նշաններ ու հրաշքներ ենք փնտրում աշխարհում, որովհետեւ չենք ճաշակել հոգում կատարուող հրաշքների քաղցրութիւնը: Չենք ճաշակել այն կատարեալ ուրախութիւնը, մեղմիկ ջերմութիւնը, ամբողջութեան զգացումը, որ մեղքերից սրբուած ու ապաշխարած սրտերին է պարգեւում Տիրոջ ներկայութիւնը: Օրերից մի օր մեր հոգու գինին պակասում է: Եւ մենք անշուշտ տրտմում ենք, այսուայնկողմ նետւում, սիրոյ եւ ուրախութեան տօնի շարունակութիւն աղերսում աշխարհից, մինչդեռ այդ անգին գանձերի միակ Պարգեւատունն նայում է մեզ, թէ երբ ենք շփոթուած հայեացքներս Իրեն դարձնելու, որպէսզի աստուածային առատաձեռնութեամբ լիովի բաշխի այն, ինչ հէնց այդ պահին անհրաժեշտ է մեր հոգիների փրկութեան համար:

Փրկչի երկրային առաքելութեան օրերը կազմեցին սիրոյ եւ ողորմութեան գործերից հիւսուած մի շղթայ, որն սկիզբ առաւ Յորդանանի ջրերից եւ իր լրումին հասաւ Գողգոթայի բարձունքին: Այնտեղ՝ խաչին, հե-

ղուեց Տիրոջ կենարար արիւնը, որ դարձաւ Նոր Ուխտի գինին, որպէսզի Ամենագործի շնորհով հին մարդը փոխուի նորի, անմիջական մասնակիցը դառնայ մեծագոյն հրաշքի: Իրական հրաշք, որն օգնում է մօտենալ Տիրոջը, մօտենալ բաղձալի փրկութեանը, որի համար Ամենակալ Աստուած մարդացաւ, ուսուցանեց, հրաշագործեց եւ Իր կեանքը զոհաբերեց:

Արդ, մաղթում եմ, որ Տէր Յիսուս Քրիստոս եւ Սուրբ Աստուածամայրը ձեր հոգու, մտքի եւ բոլոր նախաձեռնութիւնների առաջին ու ամենաթանկ հիւրերը լինեն, մշտապէս մեր մէջ ունենանք Նրանց, որ սրբագործուեն մեր սրտերն ու փոխուելով դառնան լաւագոյն գինու սափորներ: Աստուծային սիրոյ ներգործութեամբ թո՛ղ ջնջուեն սիրոյ եւ երջանկութեան սահմանները՝ դառնալով անեզր, անչափ ու կատարեալ: Իսկ նեղութիւնների, փորձութիւնների եւ տխրութեան պահերին էլ, յատկապէս յետպատերազմեան այս ծանր եւ դժուարին օրերին, Սուրբ Աստուածամօր բարեխօսութիւնն աղերսենք՝ առանց վայրկեան իսկ կորցնելու, պատրաստ կատարելու այսօրուայ աւետարանի ամենակարեւոր խօսքերը, որ պիտի լսենք հոգու ականջներով «Ինչ որ ձեզ ասի, արէք»: Եկեղեցու սուրբ հայրերն ասում են, որ այս մի նախադասութեամբ Մարիամ Աստուածածինը քարոզեց ողջ աւետարանը եւ մեզ տուեց երջանկութեան բանալին, քանի որ եւ մեր խնդրած հրաշքները, եւ բժշկութիւնները եւ յաւիտենական կեանք տանող ճանապարհը կախուած են նրանից, թէ ինչպէս ենք անում այն, ինչ ասում է Տէր Յիսուս Քրիստոս: Զէ որ մեղքը մուտք գործեց աշխարհ հէնց Աստուծոյ Խօսքը չկատարելու պատճառով:

Աղօթենք, որ Տէրը հովանաւոր Իր Աջով, իր ողորմութեամբ մշտապէս ծաղկեցնի մեր հոգում, արթնացնի մեր հոգում միմեանց ծառայելու, միմեանց սիրելու, միմեանց մտահոգութիւններով, դժուարութիւններով ու դժբախտութիւններով, անշուշտ նաեւ ուրախութիւններով բաժնեկից լինելու ապրումն ու զգացումը:

Շնորհք, սէր եւ աստուծային սրբարար զօրութիւնն եղիցին ընդ ձեզ, ընդ ամենեսեանս, ամէն:

